نگاهی دیگر به بازی‌های آسیایی و ارزیابی نتایج کشورهای همسایه

ایران؛ سرآمد غرب آسیا

گزارش یک

محسن وظیفه
خبرنگار

بیستمین دوره بازی‌های آسیایی ناگویا به پایان رسید و کاروان ورزشی ایران با کسب ۱۹ مدال طلا، ۱۸ مدال نقره و ۱۵ مدال برنز در رده ششم این بازی‌ها قرار گرفت. کاروان فرشتگان میناب با ۳۰۸ ورزشکار در حالی راه ناگویا شد که شاید کمتر کسی به موفقیت آنها با توجه به شرایط موجود امید داشت اما در پایان این کاروان سربلند بیرون آمد. نتیجه‌ای که با توجه به شرایط بحرانی در منطقه و تحمیل دو جنگ ناجوانمردانه به کشور و اعمال تحریم‌های ظالمانه، می‌تواند از زوایای زیادی مورد ارزیابی قرار بگیرد اما از هر منظر که به این ماجرا توجه شود، در مجموع کاروان ایران نتیجه بسیار خوبی کسب کرده است. شاید این نتیجه در قیاس با بازی‌های ۲۰۱۰ گوانگژو و یا بازی‌های ۲۰۱۸ جاکارتا خوب نباشد اما در قیاس با بازی‌های ۲۰۲۲ هانگژو که ایران با کسب ۱۳ طلا، ۲۱ نقره و ۲۱ برنز و ایستادن در رده هفتم به کارش پایان داد، نتیجه بسیار خوبی محسوب می‌شود.

نکته دیگر در عملکرد کاروان ورزشی ایران، قیاس کاروان ایران با کشورهای حوزه غرب آسیا است. کشورهایی مثل عربستان که به دلیل سرمایه‌گذاری در فوتبال به نماد توسعه‌یافتگی در ورزش شناخته می‌شود یا امارت و قطر که در ورزش ظاهراً خیلی سرمایه‌گذاری کرده‌اند اما حالا که بازی‌ها برگزار شده، جایگاه این کشورها در رده‌های بسیار پایین جدول رده‌بندی مدالی قرار گرفته است.

البته سایر کشورهای حوزه غرب آسیا که اوضاع مالی بسیار خوبی دارند و پول کلانی را هم صرف جذب ورزشکاران سایر کشورها کرده‌اند هم اوضاع بهتری ندارند. کشورهایی که شاید در تک رشته مثل فوتبال هزینه زیادی کرده باشند اما مشخص است که در نیروی انسانی و استعداد ورزشی به شدت ضعیف هستند. برخلاف ایران که یکبار دیگر نشان داد در نیروی انسانی و استعداد فوق‌العاده است و نیاز به کمی برنامه‌ریزی و سرمایه دارد. نزدیک‌ترین تعقیب‌کننده به ایران در جدول رده‌بندی مدالی کشور بحرین است که با ۱۱ مدال طلا، ۵ نقره و ۶ برنز در رده دهم قرار گرفت اما به جز طلای هندبال که تیمی بود، ۱۰ مدال طلای دیگر را ورزشکاران خارجی این کشور به دست آوردند. بحرینی‌ها می‌خواستند با پول برای خودشان اعتبار بخرند اما خیلی هم موفق نبودند.

در بین کشورهای نزدیک ایران، کشور هند جایگاه بسیار بهتری دارد و توانست با عبور از ایران و ازبکستان رده پنجم جدول را برای خودش رقم بزند. هند ۴۹۲ ورزشکار داشت که تقریباً ۲۰۰ نفر بیشتر از ایران بود. از این جمع ۲۶۵ مرد و ۲۲۷ زن بودند که در نهایت هند ۲۱ طلا، ۲۷ نقره و ۳۷ برنز کسب کرد و توانست در رده پنجم قرار بگیرد.

عربستان؛ هجدهم

۱۳۸ ورزشکار داشت؛ ۱۲۲ مرد و ۱۶ زن که در نهایت با ۴ طلا، ۳ نقره و ۱۰ مدال برنز و ایستادن در رده هجدهم به کارش پایان داد. یکی از ضعیف‌ترین تیم‌های آسیایی در جدول رده‌بندی مدالی. عربستان ۲ مدال طلا در سوارکاری و ۲ مدال طلا هم در جوجیتسو به دست آورد.

امارات؛ سیزدهم

این کشور پرمدعای عربی با ۱۶۵ ورزشکار که ۱۱۷ نفر مرد و ۴۸ نفر زن بودند، راهی ناگویا شد که در نهایت با ۷ طلا، ۵ نقره و یک برنز در رده سیزدهم جدول ایستاد. امارات در جوجیتسو یک طلا و در جودو هم یک مدال طلا کسب کرده است.

عراق؛ سی‌ام

کوچک‌ترین کاروان ورزشی در بین کشورهای عربی، عراق بود که با ۱۴ ورزشکار در ۷ رشته که تنها یک شانس مدال طلا داشت که البته آن را هم علی داودی از چنگش در آورد. عراق با ۲ نقره و ۳ برنز رده سی‌ام رده‌بندی مدالی را به خودش اختصاص داد.

عمان؛ سی و چهارم

کشور کوچک و البته دوست و برادر در بین کشورهای عربی با ۵۵ ورزشکار راهی بازی‌های آسیایی ناگویا شد. یک نقره و یک برنز تمام تلاش این کشور بود که در نهایت در رده‌بندی مدالی در رده ۳۴ ایستاد. این کشور هم به لحاظ مالی در شرایط بسیار خوبی قرار دارد اما ظاهراً ورزش نه اولویت خودش است و نه مردمش.

بحرین؛ دهم

کاروان ورزشی بحرین در این دوره از بازی‌ها با ۱۲۸ نفر حضور داشت. این تیم بعد از ایران تنها کشور از غرب آسیا بود که توانست در بین ۱۰ کشور برتر این بازی‌ها قرار بگیرد. ۱۱ مدال طلا، ۵ نقره و ۶ برنز حاصل کار این کشور بود اما به جز هندبال که تیمی بود در بقیه رشته‌ها تمام طلاها را ورزشکارانی به دست آوردند که از کشورهای دیگر راهی بحرین شدند. ۵ مدال طلا را دو ورزشکار با تابعیت اتیوپی برای این کشور رقم زدند.

کویت؛ نوزدهم

کاروان کویتی‌ها در این دوره از بازی‌ها با ۱۲۰ ورزشکار در ۱۶ رشته راهی ناگویا شد. ۴ طلا، یک نقره و ۴ برنز حاصل کار این کشور بود. در نهایت هم در رده نوزدهم ایستاد. از ۴ طلای این کشور دو تا در تیراندازی تراپ و کاراته رقم خورد.

قطر؛ چهاردهم

کشور فوق پولدار حوزه خلیج همیشه فارس یعنی قطر هم با کاروان نسبتاً شلوغ ۲۴۳ نفره راهی این بازی‌ها شد. در این کاروان مردان ۱۸۴ نفر و زنان ۵۹ نفر بودند.

قطری‌ها در این بازی‌ها ۶ طلا، ۶ نقره و ۶ برنز به دست آوردند و در نهایت هم یک پله پایین‌تر از امارات و در رده چهاردهم قرار گرفتند.

اردن؛ بیست و سوم

اردن هم در این دوره از بازی‌ها با ۷۴ ورزشکار به ناگویا اعزام شد و در ۱۶ رشته شرکت کرد. این کشور با کسب ۲ طلا، ۳ نقره و ۶ برنز در رده بیست و سوم قرار گرفت. اردن را نمی‌توان در بین کشورهای پولدار خاورمیانه قرار داد اما با این حال نتوانست عملکرد خوبی داشته باشد.

لبنان؛ سی و دوم

این کشور جنگزده هم با ۳۹ ورزشکار در ۱۷ رشته شرکت کرد که در نهایت با یک نقره و ۲ برنز به کارش پایان داد. «تک بال» یکی از رشته‌هایی بود که لبنان در آن به مدال نقره و برنز رسید. در جودو هم یک مدال برنز کسب کرد. این ۳ مدال پایان کار لبنان در این بازی‌ها بود.

سوریه؛ سی و هفتم

این کشور هم با یک کاروان بسیار کوچک در این دوره شرکت کرد. ۱۵ ورزشکار شامل ۱۰ مرد و ۵ زن در ۹ رشته؛ کاروان سوریه را تشکیل می‌داد.

کاروانی که با یک مدال برنز در انتهای جدول رده‌بندی مدالی قرار گرفت و عنوان مشترک سی و هفتم را با کشورهای بنگلادش و برونئی کسب کرد.

عکس: کمیته ملی المپیک

برگزاری هفته دوم لیگ وزنه‌برداری بلافاصله بعد از ناگویا

دوئل سپاهان با استقلال برای صدرنشینی

رضاعباسپور/ هفته دوم لیگ برتر وزنه‌برداری باشگاه‌های کشور قرار است طی امروز و فردا در تالار شهدای میناب مجموعه ورزشی آزادی تهران برگزار شود. رقابتی که بین وزنه‌برداران ۷ تیم حاضر در این رویداد برگزار می‌شود تا نهایتاً در پایان فصل ۱۴۰۵ قهرمان این دوره مشخص شود. این فصل از رقابت‌ها قرار است در ۳ هفته برگزار شود. رقابتی که تا قبل از شروع هفته دوم با صدرنشینی زردپوشان سپاهانی که با هدایت علی جباری روی تخته می‌آیند همراه بوده است.

تلاش آبی‌پوشان برای عبور از سپاهان

سپاهان اصفهان، استقلال تهران، ذوب‌آهن، گل گهر سیرجان، مناطق نفت‌خیز جنوب، عقاب وآینده‌سازان مشهدالرضا(ع)، ۷تیمی هستند که امسال در لیگ وزنه‌برداری باشگاه‌های ایران برای تعیین قهرمان فصل جاری با هم رقابت می‌کنند. هفته اول لیگ وزنه‌برداری قبل از اعزام تیم ملی وزنه‌برداری به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا به عنوان رکوردگیری تیم ملی برگزار شد و نهایتاً سپاهان اصفهان برنده این جدال مهیج بود. حالا و بعد از بازگشت کاروان وزنه‌برداری ایران از ناگویا بلافاصله و بدون وقفه هفته دوم این مسابقات داخلی قرار است طی امروز و فردا در تهران برگزار شود. رقابتی که قطعاً در آن تیم‌های صدرنشین و پرستاره سپاهان اصفهان و استقلال تهران برای تثبیت صدرنشینی و ایستادن روی سکوی اول این دوره از رقابت‌ها دوئلی نفسگیر و میلیمتری خواهند داشت. تیم استقلال تهران با هدایت حسین توکلی برای اولین بار است که در لیگ برتر وزنه‌برداری باشگاه‌های کشور تیمداری می‌کند. به همین دلیل توکلی سعی دارد که با جبران ناکامی و عقب‌افتادگی امتیازی شاگردانش در هفته اول، صدرنشینی را در دومین هفته لیگ وزنه‌برداری از آن خود کرده و در اولین تجربه حضورش در رقابت‌های لیگ وزنه‌برداری با قهرمانی به کار خود خاتمه دهد. هر چند سپاهانی‌های با تجربه نیز با علی جباری، سرمربی کهنه‌کار و کاربلد خود قطعاً حریف قدرتمند و چغری برای استقلال و سایر تیم‌های حاضر در این دوره از لیگ خواهند بود.

محاسبه احتمالی رکورد مسافران ناگویا

در سال گذشته لیگ برتر وزنه برداری باشگاه‌های کشور با حضور ۱۲ تیم در دو رده سنی بزرگسالان و جوانان برگزار شد و نهایتاً با قهرمانی سپاهان در رده سنی بزرگسالان و نفت خوزستان در رده سنی جوانان تمام شد. امسال اما با توجه به پیش رو بودن رقابت‌های جهانی (گزینشی المپیک) در چین و نزدیکی آن با بازی‌های آسیایی ناگویا که برگزار شد، اندکی شرایط با گذشته متفاوت است. سال گذشته و در لیگ ۱۴۰۴ تیم‌های مناطق نفت‌خیز جنوب، ملی حفاری خوزستان، نیروی هوایی ارتش، نیروی زمینی ارتش، نفت و گاز مسجدسلیمان، سپاهان اصفهان، ذوب‌آهن اصفهان، رعدپدافند تهران، گل‌گهر سیرجان، فولاد درخشان گیلان، مهرگان بهنام فارس و هیأت خراسان رضوی، ۱۲ تیمی بودند که در دو رده سنی جوانان و بزرگسالان به مصاف هم رفتند. اما امسال و با شروع هفته دوم لیگ برتر وزنه‌برداری، تقریباً تکلیف تیم‌های مدعی برای ایستادن روی سکوی قهرمانی مشخص است. دو تیم سپاهان اصفهان و استقلال تهران به واسطه داشتن مهره‌های شاخص بیشتر نسبت به سایر تیم‌های حاضر در این رقابت‌ها از شانس بیشتری برای قهرمانی برخوردارند. البته احتمالاً با توجه به اینکه رکوردهای ثبت شده ملی‌پوشان حاضر در بازی‌های آسیایی ناگویا که در تیم‌های لیگی حضور دارند برای آنها در هفته دوم محاسبه می‌شود، احتمالاً این هفته از مسابقات اندکی با هفته اول از نظر سطح کیفی و کمی متفاوت باشد.

نقل و انتقالات نیم‌فصل در آذرماه

طبق آنچه که سازمان لیگ مشخص کرده است، نیم‌فصل لیگ‌های وزنه‌برداری مردان و زنان از تاریخ ۱۰ تا ۱۵ آذر طراحی شده است. بر این اساس در بخش مردان (بزرگسالان و جوانان) اوزان به ۶۰، ۶۵، ۷۰، ۷۵، ۸۵، ۹۵، ۱۱۰ و ۱۱۰+ کیلوگرم و نوجوانان به اوزان ۵۵، ۶۰، ۶۵، ۷۰، ۷۵، ۸۵، ۹۵ و ۹۵+ کیلوگرم تغییر می‌کند. مسابقات بخش زنان نیز (بزرگسالان و جوانان) در اوزان ۴۹، ۵۳، ۵۷، ۶۱، ۶۹، ۷۷، ۸۶ و ۸۶+ کیلوگرم و نوجوانان در اوزان ۴۵، ۴۹، ۵۳، ۵۷، ۶۱، ۶۹، ۷۷ و ۷۷+ کیلوگرم برگزار می‌شود. همچنین براساس تصمیم‌گیری صورت گرفته اوزان المپیکی نیز بدین ترتیب تعیین شده است. در بخش مردان، اوزان ۶۵، ۷۵، ۸۵، ۹۵، ۱۱۰ و ۱۱۰+کیلوگرم است. در بخش زنان نیز به ترتیب، دسته‌های وزنی ۵۳، ۶۱، ۶۹، ۷۷، ۸۶ و ۸۶+ کیلوگرم، نهایی و قابل اجرا است.

طلسم بوکس شکست اما چالش پابرجاست

پایکوبی برای یک برنز!

سوژه

فائزه زمانی
خبرنگار

بوکس ایران بالاخره بعد از ۱۲ سال دوباره روی سکوی بازی‌های آسیایی ایستاد؛ اما شاید بد نباشد به‌جای جشن گرفتن یک برنز چشم را روی حقایق نبندیم. چرا رسیدن به سکوی بازی‌های آسیایی برای رشته‌ای با چنین سابقه‌ای، حالا باید اتفاقی تاریخی تلقی شود که تکرار آن ۱۲ سال طول بکشد. امیر اسماعیلی در ناگویا کاری را انجام داد که بوکس ایران ۱۲ سال در انجام آن ناکام مانده بود. ملی‌پوش سنگین‌وزن ایران پس از پیروزی برابر دانا بیکی از چین و جو تائوونگ از کره‌جنوبی به نیمه‌نهایی رسید و در این مرحله برابر جهانگیر زوکروف ازبکستانی شکست خورد تا مدال برنز را به دست بیاورد. این مدال، بدون تردید ارزشمند است اما ارزش مدال اسماعیلی نباید باعث شود تصویر بزرگ‌تر بوکس ایران که مربوط به نقاط ضعف آن است در ناگویا از قاب خارج شود. واقعیت این است که بوکس ایران قبل از ناگویا هم می‌دانست کار سختی دارد.

در نشست‌های مربوط به اعزام کاروان، سیاست کمیته ملی المپیک بر اعزام کیفی و نتیجه‌محور استوار بود و تصمیم بر، اعزام تنها یک یا دو بوکسور مرد بود که بعد از رایزنی‌ها با لطف کمیته ملی المپیک، تعداد سهمیه‌ها افزایش یافت تا در نهایت ۷ بوکسور شامل ۵ مرد و در اتفاقی تاریخی ۲ زن به رینگ ناگویا اعزام شوند. در شرایطی که بوکس ایران به مسابقات و تورنمنت‌های زیادی اعزام نشده بود، در مسابقات سطح نه چندان بالایی مثل جام جهانی مدال گرفت که باعث هیاهوی زیاد و استفاده از الفاظی تکراری مثل تاریخ‌سازی شد اما حالا نتایج در ناگویا فاصله میان امروز و گذشته این رشته را بیشتر نشان داد. بوکس ایران پیش از ناگویا در ۱۲ دوره حضور خود در بازی‌های آسیایی ۴۲ مدال شامل پنج طلا، ۱۱ نقره و ۲۶ برنز گرفته بود. آخرین بار هم در اینچئون ۲۰۱۴، سه مدال توسط علی مظاهری، جاسم دلاوری و احسان روزبهانی به دست آمد. پس از آن اما در جاکارتا ۲۰۱۸ و هانگژو ۲۰۲۲، بوکس ایران بدون مدال ماند. یعنی برنز ناگویا بیش از آنکه صرفاً یک مدال جدید باشد، پایان یک دوره طولانی سقوط است؛ اما هنوز نشانه بازگشت نیست. حتی عملکرد هفت نماینده ایران در رینگ ناگویا هم نمی‌تواند تصویر یک تیم مدعی را نشان دهد و به هیچ وجه قابل دفاع نیست. مهدی کاظمی در همان دور نخست پیروز شد اما در مرحله بعد برابر محمود صابرخان از قزاقستان ۵ بر صفر شکست خورد. دانیال شه‌بخش پس از پیروزی برابر اندونزی، مقابل ساگدا روامتهام از تایلند شکست خورد. علی حبیبی‌نژاد نیز در همان مبارزه نخست برابر نماینده چین ۳ بر ۲ مغلوب شد و سام استکی مقابل بوکسور هند ۵ بر صفر شکست خورد.

در بخش زنان، اما اتفاقی تاریخی رقم خورد. سارینا نقش اولین بانوی بوکسور ایران در بازی‌های آسیایی بود که بردی تاریخی با شکست نماینده ازبکستان به دست آورد. هرچند در یک‌چهارم نهایی با شکست ۵ بر صفر برابر نماینده کره‌شمالی از دور مسابقات کنار رفت. پارمیدا خوش‌خبر هم در نخستین مبارزه مقابل نماینده ویتنام شکست خورد.

اسماعیلی و نقش را باید از این معادله جدا کرد. یکی بعد از ۱۲ سال مدال گرفت و دیگری نخستین برد تاریخ زنان ایران در بازی‌های آسیایی را ثبت کرد. این دو اتفاق ارزشمندند و باید برایشان ایستاد و دست زد. اما موفقیت دو ورزشکار نباید تبدیل به پوششی برای ضعف ساختاری یک رشته شود چرا که در نگاهی اجمالی ۷ نماینده ایران در این رقابت‌ها تنها ۵ برد کسب کردند که اصلاً قابل توجیه نیست. مشکل از جایی نشأت می‌گیرد که یک برنز، به‌جای آنکه نقطه شروع بازسازی باشد، به‌عنوان سند موفقیت مدیریت معرفی شود. بوکس ایران زمانی با نام‌هایی مانند علی مظاهری، جاسم دلاوری، احسان روزبهانی و دیگر چهره‌ها در آسیا مدعی بود؛ امروز اما رسیدن یک سنگین‌وزن به نیمه‌نهایی طلسم شکنی و تاریخ‌سازی عنوان می‌شود. بنابراین این برنز باید زنگ خطر بوکس ایران باشد نه صدای جشن و پایکوبی. اگر قرار است این رشته دوباره به جایگاه واقعی خود در آسیا برگردد، باید بعد از ناگویا به‌جای مانور روی یک مدال، درباره کیفیت انتخاب مربیان، برنامه مسابقات، اردوهای تدارکاتی، فرایند استعدادیابی، انتخاب ملی‌پوشان، پشتوانه‌سازی و خیلی از مسائل دیگر بازنگری شود.